

Dělník ráno přetřhl svůj sen  
Jeho dílna volá po šedé práci  
Člověk zarmouceně probuzen  
Ta noc nebyla bez emocí

Za dveřmi domu krutý vládne mráz  
V led se mění šedé slzy  
Město je pokryté závojem krás  
Které však pramálo lidí má v duši

Prochladlá tvář obyčejného dělníka  
Tak stejně nicotná jako tisíců dalších  
Nikdo z nich neví o mysli člověka  
Hlubší a divnější než pravda dnů všedních

Za nocí těžké stroje ovládají snové vize  
Potemnělé budovy, chrámy a koleje  
Jsou náplní nitra, průmyslové práce  
Zas a zas ta stejná místa, jak za noci, tak za dne

Prochladlou rukou když chopil se nářadí  
Šedý olej vtéká mezi prsty, staré a udřené  
Pánem je nad kovovými tvory, na dávné sny vzpomíná  
Kam všude mohou vést kroky, když člověk zadřímá